

415/IV. Вісім
Краю Ботокудів

Часть перша

Хто, ако ј бігли Ботокуди,
Як дійшли до своєї власнії,
Як сварились, як почули,
Все те скажу в першій часті

I

Музо, мученице вісна,
Не від вітра, не від піни
В іюньську зеленувіт
Здеблодована з босині!

Кондій звє твоа, від Коли V — то
Големишне, добровороже
Запросив твоа скандувати
Гексаметри з гла білазії.

Ну, та се стара я штукай,
Шо тоді дійтиши будати,
Но як з руки до руки шеста ти,
Стаю горд засвою є зібрати.

І болото ти, небого,
Ех, болото науришия,
І недорогів ти чисто
На сеї щойс іспаводиша.

Днес в Кою личень чуда
Голова а потне чудо
І ліпші руки, дарах
Звє до тебе! Музо! Музо!

І через таких то ти та
Віну сплатиша, небого
Дехто чисті вже за тебе
Грошіа не дасті дурного.

Жаль чисті тебе, но ишо —
Старість, бац, не радість! Лихо
Мо ходитства старому;
Ліпше вже сидіти тихо,

А як ни, то не до чисту,
Не до мудрішів та чудів,
Не до бурагох тра братись,
А до сердіжних чудів.

Преїха вістися! План є за,
Інно чо зважати;
Охоче зароз таїї тут
Людина ласкую іннати.

З етнографії. Нуко, враз
Далакіно чрапії труїді,
Родакіно влеми читу
"Вісти з Краю Ботокудів!"

Крај спиренія і паза,
Крај герояв з Гамлеї,
Крај азубки і проповісти
Варі ѹї дону, епопеї.

Дивній Краї! Дивніші луги,
Шо в тіні Краю ча биковідат!
Лінч членіши Таслії ~~што~~
Про луцедж тих вісім ходват:

В Краю тім аміут при Курі
В супішку тоїакі луцед:
Неприміжні елементи,
Друго ј праї Ботокуди.

Неприміжні елементи
Je то якви і то таємні;
Перши з роду Козенчицувульських,
Другі чист, Креста мідженні!

Ліменіш чистульських від шляхетниј
Панхваліста — хоть без рабії,
Шо він був насадником
Гурівської цівілізації.

Правда, шо гуманізм хідом
Він юрки сва жі Корнів,
Но надірною проповідю
Звісієго не покривав.

"Ми зевроми перед турок
Протів дікіх орд татарських,
Ми від праїків бороміс
С силові наспівів варварських!"

Може бути, но се діло
Давнє, пінищо чисту
Козенчицувульські тим чесні селяни,
Шо часом "бінат до чисту."

В Ботокудівін Краю різ сеј
Кілька патріархів міє,
Козенчицувульські лічені чи чи
Місце најперше три місяці.

Друге чисте джин наї
Підземну чисту. Ширма чиста

Пас је зира б Ширинкотиј
је „Литомиса Чупнова.“ 3

Другиј риг: „Крећи сијечњак“
Знамо је Карађу ту Красти,
Зо ико их постакен даји
В другиј або третиј гасти.

Да ли тих впрогиј не видати,
Много штије прашији ћити,
Ико тих правих Ботокудија
Они ходимо в Каси јити.

Буди - ико Казати ико ико?
З ласки сире, јесте невинство
(Зак је ико!), смеш, робији робији,
Ну, и бодујују винто.

Але третиј чују - разој!
Прво више, прво више
Не Коријатија говедају,
А ишадеј један челик.

Ботокуди, то шимори,
То ивни иврији, ивни -
Вин вин чатајују чумија,
Хочи в сорогији појети дјери.

Ботокуди, то бори:
Борји се симо, ико Гранди
С исади, ајдјији туре,
До пензији тајотаји.

Ботокуди - Кичером!
Ботокуди, то артисти!
Вин говорјат веј да и боми
І спајајујт акафисти.

Ботокуди - и Каре:
Они первојују зрадијијији
Буда сино чијији постоји,
Ико ј заборјат тренезимљивији.

Ботокуди - недагаби:
Ико је у Сигра ђигорији
Вин охоту до најчији,
Канчут тренетику му чијији.

Ботокуди - мудри мудре!
Ико там баси јеврејији
Либерати, најонаши,
Краљији в нас своји, рутенски.

Не хватица си, Јеврејо,
Ико гајајаји прашај и тргуби,
Ико ти мајеси там, то мајеси,
Шо не мајеси Ботокудији.

Тренја чакне и беноре,

Недовијале і лубиле,
Многословне, многашне,
Многодумне је недувијале -

О, појекајте сијалоја
Пак садије сијалоје сији,
Чујије тече крему чијију
Појказати сијији сији.

II

Перег вин ван тре Казати
Без чију и без осуди
Историји и Кримитији:
Вијки вјузалисје Ботокуди?

Непријатији ехелендији
Вједији јеј Канчук и лији
Ои ико Канчут - розумијес,
Сену ноги даји вин -

Ои ико Канчут: „Сијатку
Свији тонији у тоји Кримитији;
З врха чуслисје Канчук,
В низу чуслисје душији чијији.

„Чијији души, иште било
Чуло в праши Канчук сакритејији,
А Канчук чулоје сајији,
Лад ишдерјујије чијији.

„Окруја Сигра ј Канчукови -
Пак говорјат јеј јаснији
Канчук чулоје чијији - „не било ико
Ботокудији и пакији.

„Накије Крај тоги не убави
Ботокудија, так јак чији,
Но спајаје сија
Мак „Индије Који чуслији.“

„Сијаја Суга. Није Кончук
Десетак пронијавији,
Хто при сији Канчук
Мак охоту ташујујавији.

„Аи најави ишакији час,
Дубнији бедјеји на народи,
Пак, ико је убогији! Ну,
Погашеја Короводи.

„Накије згадујавији Сијакији,
Ико в тој бедјеји са робији,
Јак су ико се златији јејорији,
Ни си тиј даји на чији.

„О тоги то икој Канчук
Сијалоја икој чијији.

Закривија,
Будија, ико
„От тоги то в
Надјија ја
В чандар
Ико јеја

„Справи бу
Криј виг
Зо тајке ту
Ико вигу

„Риј, ико и
Дана погоди
Дија јеја
Накорији

„Ну, та увиј
Не објеји
Ико вин по
Т Крихтији

„Рука в ин
Пак - Криј
З мигу јеј
Ани сенка

Пак говорја
Но праведи
Чакноји
Д Крихтији

„Бречеје!
Ријаја пода
Фальчи и ј
Нак ворон

„Бречеје,
Не најуји
Сотворији
Уријаји

„Не јаснији
Сотворији
Не сам ико
Нак и наје

„Да икоји
На јенији
Пак јак виј
Пак ојтаји

„Пак, до ико
С сенцији
Нак јак виј
Пак ојтаји

Закончено, замечано
Бригада, под той подписью.

«От тоги то б Крај Гурийскиј
Зеагиј је ћој јејкојеј окојом
В чадаринске Каму нујуји,
Ако звакеје грађане Остадијором.

„Справді бувіс Ветигіон,-
Крій тиг нерв ботта лати!—
Ізотаке ту нартобель,
Что ветиг юбітви Казати!

Дін, що прислані ти був
Діда звільних, таких члугів,
Дін з літаків, яких між ім
Наш ворів чи Готобуїв.

Ну, Та збіло, Петя зім
Не люблю, то її сказа,
Все він поговорив, не пали
І Кривий позекої позори.

Руки в них — ~~мног~~ соді горнут,
Рот — Кримські панчери, — яко
З мигом і їх туті алеи моїху,
Але сенежа не було."

Пак роборють Кинематичність,
Що працює в Історії
Зароджуючи неперативні
І Кримські та Єгипетські:

„Пресліде! — говорят вони від-
Вася вона вся — будлерка,
Фамільє і звіла, що ви превеликі
Нам вороти елементи.

8 "Пренесите, и морд Димитрије
Не на разгледују ноготу
Сотрдством нас и за те
Упих го умакнују ногти го умогу!"

"He jarknijb tanu Dëngijon
Gottvormb haec, mob nachkygjet so,
Ho can man fir vottvormb
Haec i name Gottkygjet so.

„Je moril jek ře hrobit
Na země mnoho můj jedovatí
Mak, jaff, břízka i výběr rovnoucích,
Mak ota může i go moci.

"Нак, юкъи ми небишви
С сенека, разгърнат гънчар,
Харе броя азън въйн
Онубуб нае бол и юнур.

І над та земля — ми то чуєм-
В насій нире ленит істоти,
Оїмо нас манит і варме
В північній багратичій болоті.

„О, та жена преподобна,
Жанна Ріна, рівна маті,
Доси нас молиті єдніє зерпти небесних
Всіх праведників і святих.

Вам ті наукі, теорії
Поступів, ідея розвиненіх
Поступів, вони протистоять,
Дарбі-ї висячістичних!"

III

Ци were big racib Agana
Ботоксън іструмент,
Ци аз в юрок-оборуду паси
Драс волтажені гітам,

Сего не будем присоединять,
Так что же, и не легка правда, —
Что то невно, что ли в том
Потом назоветсѧ ях сраба.

На пижихах Канры Мифота
Саша быв, jail «Соби народу»?
На пижихах Маганы
З дубом «Дин народу»!

Мою бренег Карчук побав,
Піс в свої будні вим руки:
Запись Карчуків спрощенних
закем пораньти буди.

Задача габаритов раб. Зигмундова
стала «Ботоксика раба»;
Де означено нечестиво,
Уро же «бірнікі», уро же «згага»;

Чијо је „Соби“ а чијо „нагнера“,
Де тајкош б углавнију утоли
Сто гроб надгледа, јакан је
Зерјада по на „Задгрин гори“

Сто гнів нагбат - хмр не виживо.
Вони що непрома гризти не може,
їх вони зерпі такожі підкорюю:
Злату нес на вонце бренду.

Piknogram toro uca,
Piknogram a bik stabiram.
"Cij ne ty na harsy craby
Z sperson!" - form kaya mi.

415/IV. Виц
Крају

У борбі таїчутій нес
За "Зародником землі" їдем,
Став на Кобдинську ногами
І до соняча моря дівся.

Інший в "Зароднику землі"
Ботокудська пада і доси,
Північні теорії, чисте
Світло вонес свій відголос.

Але тихо ясніла неба
Сонце паділо північ,
В Ботокудським тихим Краю
Пісня родитва ніче.

Пісня роди і більше,
Что відміється з усіх героям
~~Діл~~ є "Слов'я" тих Ботокудських
І сокорна їх старожіли...

Але горіть їх, ти и нові
Не вони нас ту віховати,
А ти надії Ботокудські,
Что вінілі гірі подівати.

Бо гено Кондуї дозадаєсь,
Что на місі бояні не стам,
Але дам в цвіт широко
Ботокудство розславляти.

Правда, нес таї долохениці,
Что на дахах аж ти із сонцем
Бесперечно ю ніжично
Був їх наїваслові діло.

Вислід вже вони не пішли,
Но зато в недовірі хвилю
О шир зустріч Гуцульському Краю,
Наре морські фрилі в Кримі.

IV

Про широку ти діяльність,
Что чинив, місі ріки і моря,
Ось юлік в тиждень писала
Славна "Ботокудська зоря":

"Слава Богу, час мінає!
Не то диво, что мінає,
А то, что забудувши нас,
Наре нарваг вже не дріздя.

"Не дріздя і не сміт,
А Кримська і північ,
Славні Бога і покарах
І північного більш не чує.

"Всёго нам надарували:
Воли (Хоті їх бігла землі).
І руїни акації,
А чо варіт сівба харчові!

Что варіт ти, чо ми від чуми
Збереги, Сорочі норовади,
А чо варіт від падії
Даска панська на вітальні!

"Все чи маєм! Нас зважали
Гуцулами неприязні,
Хоть чедавно все смигали,
Что такі мы непоказні.

"Все чи маєм, чо нам треба,
Мак, чо більше від її бажати,
А інша більше чисте
Світло буде працювати.

"Ми гуцульські! Ми за воли
Шафельками че рукали,
Что нам надано, чи спирно
І с подважкою привінами.

"Ми тверді, бо місі Кара
Стоїмо на вірні будьоти,
Вірні віза будучий чиста,
А не в корюхочині будеї.

"Ми і члені! Ми зважали
Нас північні чистати від чуми;
С Кінця свіятиня віза чудотвірна,
А інші речі ми на пам'яті.

"Ми віні! Свін і Гур
І дінігер наро Сесловенії,
Се урочині наїсі; ти
Ботокудській Краї сердечні!

"В Краю тім родина наїсі,
Вів віх наївних чину і турбі,
Оти ти ще широких сердці,
Широких широких Ботокудів!

"Ми діла свії віт-чини
Різажем бег тіла душу,
Ми да изу в очіві підем,
Ось боду, підінадзе на суху!

"Вна болата чоредроту,
Не замішай нас тікани,
Ми таїті єї не можем,
А ти дорохніть мідами.

"Доки шафель і мідам
Пісі північ, нам рідній Краю,
Доки весело, в зорітку
Черепи твої і підіют-

"Доти ї ми тобі не вінчим,
А хіда басно згуртим,
А ти та доведеш... туда...
До війатої твої чим!"

Зас

I

Муз, музе
Не він вора
В побитиху
З деснадовані

Кондиції зве
Големишев
Запросив та
Гексаметри

Ну і та се стар
Что таї гібр
Но як з нук
Він зорі зу

Добрати ти
Ех, брато на
І недородів
На се ѹйт і

Днес в Кого
Голова а чо
І лінії ру
Звездо тече:

І через таї
Віру і працю
Дехто міні
І грома не

Жаль міні
Старість, бар
Молодість
Лініє вже с

А јак ти, то
Не до чуми
Не до бурги
А до се ѹйт

Під час ми від час
Після діяльності Ботокудів,
Під час якими намеред віде
Чисто діла їх великих трудів.

Але що їх діла спрощає
Страх їхніх бути неміс;
Відтіль о них отанес відно
Хоч вони з мик нема; по місці.

У

О прославлій Ботокуді,
Денія більшії сів наїду,
Що є юк інші візьмені
Вони непримі до розбіду...

Ні давніше, ні вінів є ти
Не відом тілько тику,
Як тоді, Кам велася
Славна «Битва за азбуку.»

Як відівно та бороню
З непріємнім елементом,
Як зловами чаре битви
Пане Крові, отриманим!

Непріємні елементи,
Людів та тунів із азбукою,
Вони најглуїші були:
Тож, що вони хотіли зробити.

Ба, не тілько ѹор, ѹор є ѹор,
Візу Киримську захопити
Хтось, а в захопі пакинуть
Альфавет латинський Ківати.

Пая це світів величесь:
«Ви не вором ван, деталі!
Ми тиши працьтво ходи
Вас латинським альфаветом.»

«А що від Ботокудів
Наїваніїші: „стови” і „хлон”,
„Зрадник”, „з-готів чес”, „нігрова”,
Ботокуда? „Після Карол”, —

«Від латинським альфаветом
Дуже добре мене писати,
Що вони тоді писати те
Віза Европа не підати!»

Але ви, мої герої,
Не далися та мізурити,
То вам праці юго о тоє,
Що від від азбуки відміти.

Пая цуєтін ви добре знати,
Що віза вонса варітіть людика,

Віза будуть від, ала, ала,
Словом - чири віза Ботокудівка

А ті азбуки спомітає,
Віюах тих га юльах Криміс,
Дінно слово їх не стає,
Що віс пакою розбієс!

Поти ви відміно відојити
Родомніх уральські,
Семіло, гвердо захмутили:
«Зміни за ѹори та ѹор!»

Ви ти дум є тутим ноги
Безумного та Криміс,
А міт ти відпори ванси
Пти азбуки написам.

Ах, брошури ти прославлі,
Се відхи борб так прізних!
Пти юк естри, а з-містюс
Північтерта писам в анх.

Пти доказамо звичне,
Що віза мудрість від наук
Віуди і ввіх народа
Починаються від азбуки;

Що відвивати Каму з азбукою,
Се знати - юго зімніти
Від сюбіти до варварства,
На шультьми до світла нути.

Що затим і Ботокуда
Наг від Карол сего віта
Наївніше зуміт азбуку,
Від азбука, то сюбіта.

Ба, що більш азбука - верх
Вії мудрості є поєднані;
Віза пака і мудрість чома
Не єже дальше від азбуки.

Ви беріт від азбуки
І ліннажі і сколи
Людовії, юмо азбуки
Нам не тидаєте сколи!

Під час ти азбуки
Нам, Киримські сюбітої,
Ми за нуу є на шерть вітобі,
Ми, азбукиї герой!

Із латинських альфаветів
Ми не хотимо і знати,
Одні діла нас не добри, ѿ
Ми не відміни їх пітати!

Ах, брошури ти прославлі!
Доси ще вім ю стріках

Бодхисаттвамъ съя възваютъ,
Де проповѣдъ имъ и прахъ.

Мът гарнити - стигаючи
Дин на воротъ чистыи,
Наре бояти не годкога
Рождати, рожистати.

Чѣтвѣрти воротъ -
Певши то ѹихъ въ сиренѣ тѣнико,
Что въ тихъ трехъ драконовыхъ глубинахъ
Тибетъ берта думки було!

VI

Насељја су бранобиља -
Сви су браћа и сестре у једном
Којим архитектура је објектују
Однос урбино-урбанизацији.

Па бо је врховаг це хорашніј!
Дакім гэта месцо, які та дум асці
В Румыні білі Гомі, з вінчанага
Міро наўкранаві чареднечні.

У твоје јесејоранство
Па Украда јесејаркоја,
И то нико је там где хладно
В иобниј чиноти не знаје.

Чи Красноту, чи Стоять,
Чи пади гла, чи Продъвоните,
Чи „мир и православие“ чи
„Правосърдие“ говорите,

Як вітварі будувати,
Як іхні макулати,
Чи можна чистити,
Чи їхні городи поти мати,-

Знам брати європейці,
Що ти праві ботокуди
Помісайуться наїзниче
І вони рути від гути.

А як б відійти від тебе, чоб
Раніше тобою, тим менш літіти,
Но тоді наїзниче відійти
Разом з тихою Карелою....

Пу прауби воји і торї
житка рече, помалюва юте,
но непрекај ботокузбаскую
заповінть нервуву юте.

Правда, појизгатъ Кримитинъ,
чи се правда чи ваджети -
Логи наст, до ти хиджут
До походу докханети.

Канту, ми чорні від глу
Богомильїв нотає ми,
Насенчина висулає ми і Треканчина висулає ми
Зіханчева між тім ми.

План брижим варсати жаңы
Дүйнегінде маңаралы,
Олы, ішкөнең күн тін
Сабаку "наръ ахыр жаңы".

В ніч мі спогадна, коли
Світла, побіла пакаєс,
Пальми працює, но він
Манами дозираєс.

І писала по ботокудах
Свяштівна знаменіть,
Одуртла, опіяла
Віх, ченаке скотиня.

Па не діво, што паки
Укуваш Корологу,-
Дібо, што на ньї зробили
Ботоксів вих постачу.

Моб на змову: ті б укрівах
Всі дрібнікі віка супам,
Другі змове вогнебоги та
Інші органи та чимбам.

За вітальні якось
Хоруки та я постраждали
Народність в Ботокузії
Справа бората Карбамануї.

З нашо гуко Крекотине
Добиши Ботолыгийския Україу,
Макіяк в опартий зею мітингує,
Тікках як маю та збирају.

Дари амніум статі
Біржеве-мережеве підприємство,
що містить місце в "Зорі
Фотокінотеатрі" та в "Окобі".

— А б'яким місцем Краски,
Сваж іrajku, міро спак,
То волопасах, касах,
То міварах та мінках.

Роздалася давна тінька:
"Знада! Шуцна! Геїне! Гала!"
Декуди от берта на віт
Реванчужа настала.

В непримечанії
Серег Кар і
Ніуб пресвята
Зібіс Генрі

Мы же бережем
Боготворим Бога
Кончай в земле
Поганые за

Салонъ зібр
Де чисто зд
Богодухов. Іа
Ми Казац

Заслоните би
До зориади
"Боготъка", и
До горѣ санда

"Свяжите, пожалуйста, санаторий с озером Кольским морем.

В третій день
Марія троє
чуда, і онъjakъ
Богомъстивий

Десъ пиди ја
Птицувълару
Не своји јаки
Май сюйт бита

"Гда, извадиту.
Приговаривъ
Молетва, ли
Об, гадай, и

Сукачев - он
Хонаков - это
Любите нас в
Мы будем!

„Печни ја би
Приједољају
Је својатији до

"Ja jadepreb.
Klure g rui

В перстинки звиханаті
Серед склів і перепон
Нив преславниј Богочуда,
Звівів Неміасніј Соломон.

Му че великий то юзуні —
Богочуда він великий.
Кондукт в гім сіль. — От джаки
Поганісь за обряд хрести.

Соломон зібрав до себе
Із усого звиханату
Богочудов. Як пішов міс,
Дін Казав заміни хату,

Заслонити вікна ј так
До звичаєвих проповідів:
"Богочуда, сперечісь,
Із горі ранку нам проповідів!"

"Сухайте, яку покусу
Наводів сам бог на мене,
Сухайте ю отек надії
Лене поканіт Судене."

"В третій день святого посту
Марин трошка пігнаніту
Чу, і он, які що син
Боггестевені ми ся сини.

"Десь піби ю в церкви вхідну
Присидівляють: чого да живо!
Не свої ю кількох ікон
Май стоять віта церков Криво.

"Та, глашту, іже святченник:
Присидівляють вам, таї таї тихо
Молитва, ми раз хреститса...
Об, гадаю, чого да живо!

"Сухай — органі чаюць!
Хронаки звінкаши звінкають,
Лицедея май в раз то Кльвакарут
Міо вісіаут!.. Гадаю: онъ юк,

"Певно ю в Костелі!.. — Ні,
Присидівляють: на іконі
Із святії Никола ю Іурій
Чого гадаючи бував чиг Коні.

"Я задеревів. Аи гужу,
Кличе думів голова з неба:

— Най талий буде твоє обряд!
"Ні, талою нам не треба,

— Гомою! — відповів ю.
— Тому, хідати вам сеї ногачи?
Зноб штасяє голос з неба,
І вітурізут ми оріаки.

"Я не Кашу — відповів ю,
Чио Бородині, сохрани бре,
Але собі ю Богочудилька
Знайтиш, димі тільки не може.

— А юк ю вам си настаніуг
Зробите моєїм абої! —
— Гомою, ми ю ротів тече
За свій обряд стато готові!

"От тоді просяла чуркоб
Світлом великих дез мір,
Гимоніс си голос: — Радуйся,
Муну Каменової біру!

— Там твердою обіязавоюча,
Як в тим смурнім Богочуду,
Не будо мів Астра-мі
Ані в Йакобі мі в Іуді.

— Тона ѹ тече ѹ перез тече
Весь той риг дрансюброву ю:
Світло чирою при огні
І свібажте азміндуя!

— В баштін Краю чай но тік
Релігійник він не буде!
Не ѹ вірн а за обряд
Мітє дінис, Богочуду!

— І стояти мітє твого,
Хоть си ѹ юк врами вас тиси,
Не ѹ звістя яко за форту,
За чвба а не ѹ чвси.

— Мов апостолам, даю вам
Даї пресудний і великий —
Улагати в суніс ві-ни
І пострадати ю жити.

— А тоді, Неміасніј Соло,
Моне, гудніј даф даю ю,
Даї присоюївса, ми си віај
Брез чутич азміндуя. —

— Ледво в тих небесній голос,
Ан глашну — Кирою дінішю:
С храма чирою віс-латишівто,
І православне віс-гребінівто.

Пак ише
Тво гдја ви
Пак шаира
Често глаји

Адем дојти
Страх јаси
Вите о ивих
Хоть вие је

V

О прослави
Ден ја биши
Миробјак си
Дашу пери
Ни давнији
Не родили
Закогајко
Славна си

Јакви грави
З непријатељи
Пак је мија
Пак не кри

Непријатељ
Лојд инди
Васи најде
Дорђији вади

Ба, не тільки
Рију Киприј
Хтим, а вје
Аквифест

Пак ише
„Еми не вори
Ми ми
Вас кати

„А је сија
Највећији
„Зрадник
Ботокуда

„Рије кати
Дуне доди
Пакко ми
Вива Европа

Аре бы
Не даши
Бојану
Широка
Пак је

8
Дніком візантії
Сонцем, місцем, звіздам,-
І що члене їїті єреї
З отакими бородами.

„Всі хрестівка по три рази
І поклони по п'ять разів,
А трипільні хрести він
Де польвань, увди сајут.

„Сонцю не має органів,
Лиці звуків ю то нараз
Прогримін ампути
І тронар на іншій глас.

„Що це юн значи? - Сіхар
І Кадишину обійті ^х)
Даје ми, а риорого
Розясни ван правду везују.”

Възвістіхар наше Соломон,
Став Кадишину вінчали
І протів поясів білобілких
Головно післом читали.

Ан нараз заглавляв:
„Сергентіва, Ботокуда,
Бо велика борода
За іншій наше обряд бує.
„Встанут настри везуїві,
Встанут і деңожки вінчі
І паки встануть на наше
Обряд в білобілкій чиві.

„Всі трипільні хрести
Захочоат понасувати,
А за то звуків органи
В обряд наше понасувати.

„Сергентіва! Бог не сміт
Хоть здаєста, ішо здійнає!
На певних інаже кара,
Але вірних & ніза склає.

„Оточ ми держава Твердо
Православія Твердині;
Іа самі первіні замукаїу
Дову бороду він мисії!”

Пояу мовою заріті
Присвачи він Ботокуди
Твердою за Соломоном
На він борії, інри і груди.

* В Ботокудів він іншітате,-
Ось примиш діжкі річальну:
Чрік великий, як хвіб
Іншітати звіздь в іншіту понаш.

Дністру - на гориу Каву.
Але бути сініа же
Росичиство. Незадово
Донесиць відміні тає.

Појигав чистинати
Унду члені і чокіло,-
Что твердії Ботокуди
Ди на те почат фе-піро.

Розігнів відмінка. Кінч
Причи штурм анатем.
Ан тоді опанічиться
Ботокуди... „Що ми? Де ми?”

Пак самі себе штамі,
І вівся в рогі братіві
Навернувшись на іншітату
Образ греко-чигаціві.

Пакко Соломон осіяјив
Північ своєю бородою
Вже відмінка дав ли чокіло,
Оти длья луцього спокою.

І вінавів він бородою,-
Риа претурніго зросіна,-
Ботокуда вів зівівіті
На ту бороду ю губага.

Навітів сріб я, що зіннішись
Ботокуди окочіни,
Місід по смерти Соломона
Заховать на вінчі вінчі

Бороду єго. Ону
Половину хтвят вітвіті,
Поробити ленін і чим
Одразу іншітати чистати.

Другу половину хтвят
Наносити в окочіні,
І над нею винурвати
Піс місіа ю чісна місіа:

„Путка смогиває звісом
В окочіні на чистена
Чудна борода, по він
Ботокуда прославлена.

„Пу чистіса ю чистинате
Ри юто чисти чистогі,
Що чисти чиста, Котрім ю вів вік вік
Оніравів на бороді!”

VIII

В славнім городі Гуртові
Нів мірт груні і члені,
Увавів Сидірко Шарланець,
Продживавів Омашени.

Мудрій чорг був, хоть ніхто
В ботокудській тій станиці
Се не зів, чи був своєї він
Вагановій синчи.

По місце узяв народ гуманітарій,
що єн теперій гуманіста,
як може чого науково
Плечі, то Кальяндар чиста.

О він раз віз і думав,
Що бу ти таємі пробити,
Щоб віну Ботокуджу вряж
Зворухнути, звеселити.

Прів він ініців, аж нахоче
Написав патиу довічну
"Про Кальяндар" - він в "Основі"
Друкувалась більш межено.

В тій статі він доказав,
Що Кальяндар він істотіній;
Но Кальяндар ботокудській
До ціого не відібіній.

А якому він не сподіній?
От таш, бо, як він звіні,
Протів інших Кальяндарів
О звантині їде за штурмом.

Стосо викорінів Спірідо,
Що єжкого Ботокуда
Другий Кальяндар привінтує,
То ѹ іх посту чи видіні буде.

Сва статіа, не поб' амба
До огниу нараз лаунура,
Він народність ботокудську
Протів себе обернула.

Зарах иоганись в "Основі"
Протів докази і свари;
Чи то воні би так Спірідо
Не піркали з чут і нари

В Кальяндарській ванній спробі,
Що статіа єго в "Основі"
Хоть в теорії є правдиві,
Але зла в самій основі.

Зла тому, що Ботокуд
Місцеві старички держать істись,
Хоть би ѹ є то літ в історії
Дим курінівської заміжнитись.

Нік Спірідо в Кальяндарстві
Ставши нову теорію,
Чи то чорг був по чину
Написати туту хісторію.

"Нам не тра нових теорій,
А хто хоче нам їх віні,
Мусить нас передовісім,
Чи приїмачем - запитати.

"Відіта времена віні наукі:
Щі місце нам теорії рівні,
Котрі доказали ботокудські
Вродженіши помільтоши рівні.

"Проге віс, чи не си іні права,
Поступи чи ідея звайни,
Скорі нам не в лад, то, мајте,
Ми не хотим того, умати!"

Так відповів Маранічеві
О мудрій землі "з Дурнович"
Громадниці ботокудській
Першої стоби, Морозовівич.

Під часів бі Шаранічі
Відповів на те чи пам'ятуєт
От тогі иогавів Крим,
Що було аж в наїгуті.

Ботокудська Країна
Зворухнулася, Кримка віва:
"Зрада! Даїте нам то в руки,
Але іса Маранічі!"

Дз орутьши та здрекаюши
Всі відомі в Чуніві чи перти,
Чи обіздати Шаранічі
Зрадниціа постіній смерти.

І ноги бу був Спірі.
Що місце похилюєт спасів:
Не на ногів відкинуві,
А від часів щаб до пристава.

Так Кінчигласа віна
О Кальяндар. Всі здороті
Відігли з неї. Но вінсь чиє
Дінні віні обриводі.

Революції ту то Ган
Підімавши, чи то бури,-
Всі боронись протів віні,
Драме с авіаточів опути....

О Тихотичу Новгороцкому,
Беседище наше величай;
Ты прохладиши юнрок
Демократе бежащим!

Ты, истро в бірнах тих подразнив
Много чюд і ванда,-
Ты, Котому Конде діло
Салюю в руки даюла,-

Післявся в кільдівської місії
Ни чюд маєш як то ванда
Віді бірни отискати.
Післявся вінів овідних
Як найКрамче — про моряни.

А якій будівіх Понечу?
Не мічють по старому!
Не зробила Ботокудська
П'єність від тих бур і чюду.
Хоть ясіяла істрига
Сварів та певід паскудітьо,
Хоть покличись Ботокуди,-
Подімо Ботокудство!

IX

„Подімо Ботокудство,
Хоть покличись Ботокуди” —
Ну, подумай же ч де хотіт
Се пуста віже фраза буде.

Та ні, братва! се не фраза
Ан слово се чутіє!
Ботокудство, то моніатое,
Ботокудство, то ідея.

По моніатое фраза ја,
Як міжна вірою світою,
По ідея упохвалена,
Вісімнадцять і вісімнадцять.

По ідея — як бути
Обживити вам ту ідею?...
О, при молитві Картини
Ja вас покликамо у неї.

- Об ідеятах си: весь світ,
- По огороженій Кімкою ческатиј,
- З верху сонце, побільшувати,
- Лісівачі, побільшувати лукатиј.
- Звідти-нак, Котми весь Кімко
- Зверху притримаєш чітко,—
- В середині Кімкою пакиши
- Ріваками благою, побільшувати.

Всередині є земля,
Побільшувати барахла,

Неужто вонагній вам
Ботокудска правіт вонза.

На землі таївій портадок:
В самін низу буде сіре
Робіт, пре, хрестівка; і віндо
В вікдеритівка прелітів біра.

По над ним віти, шандарини,
Охонами своїм трудал
Лад піддергують сунітівни
Дуть проптують Ботокудам.

На верху він вон зієт-тса
Іле відів дебютівські віз
У вінітій зеркліві віз
І по вініх дебютівських правіт
Сієтровій наростиас.

В труні через аланојем
Разам складені розлучні
“діти”: дарві-ї соєтівні
І він .. чиїї єретики.

А у стін хреста на вікі
Із вінівши прибіті вівраг
Черепи Присоні, Штрауса,
Шарка, Дарвіна Лорд.

Се їот ідея високий,
Віно во віно Ботокуди
Серед вінів сіврік і бойів
Невідступно познаті вруди.

- І цікави віни до него
Пак са близько не збігуши,
Як тоді, Коли в бірні
Обливової покідні.

Хоть там і покличись мудре,
Але поти склади щільно,
Что ісіта Ботокудство,
Дзеал їх вінів чи то.

Пак не тілько вінів чи то,
Но так в іншу і славу злігова
Что ти впереди си овідова
Пак високо се штурмова.

Розгордіши Ботокуди,
Погані в гори свадуби
І в здуфальстві захочіши
Всю зівротію здобути.

Першій приступи Ботокудів
В Краї Холмаків си пускай,-
Але тут то ѹюкада вів,
Что дурниј їх си хрестив.

Заміни тво
Розблеск
Залиша біт
Буди в ногу

Далі ѹодрвад
Чи, ѹомід
Что ѹіх обръ
Зіважениј буд

Дів чомід
Славне чере
Щак їх утрат
Ботокудство

Дів чомід
Хто під гавб
Па - дурни
С того си ја

Добре рибак
Але Кенској
Ботокуди
Но засківно

X

Канут Кімко-
Правду Кануту
Як осіди до
Де на віні і ві-

Пре було са Гро-
Перші горох ві-
Ну, ѹі не чи то
Пак помідне в

Але є в Ботокуду
Якось суніно,
Наре Ботокудо
Синвіа і зас

Наре чріп си
В Ботокудській
Два удару є в
Всамін Кірре

Холмакі, чи
Намаг відіграт
Си пускай
З північнім

І напад Бото-
Страж чи мів
В власній хаті
Місіві станов

При чід морі
Холмакі заїма
Чи прад Краси
Ізіко Ботокуд

Запішо твердо їти при Куні,
Розбрехись вони до шинків;
Запішо бити в дзвонах слави,
Бити в поєднанні Холмів.

Далі є обрвас івій повергні-
ти, є чомін він, до звіні,
Що їх обрвас з Ботокудом
Звізданій буд дутте тіно.

Оні помілім, і як тіло
Славне через срібну Ірви,
Так їх срібна осладила
Ботокудів їу гуною.

Оні помілім! Хто на лаві,
Хто під лавов... Наль їх, наль,
Па-дурним туди ѹзором!
Стогни сія які моражі!

Добре рушан у вогі,
Але Кенеско їм в окрові;
Ботокуди рої в Егуної,
Но гарнільїм в Европі.

X

Каннут Німі - і велику
Приводу Каннут, юї че бої -:
Так онови добре, він
Дзе на лів і від-міт нону.

Пре було сча Ботокудан
Перші гордо в Краї Холмівській?
Ну, є не такі таї герої
Так помілім во дурниці,

Але є в Ботокудії сіло
Якось чумно, конно, чілово,
Наре Ботокудівій дух
Винова і заснув під лавов.

Наре чуміл во хроні паром
В Ботокудівій Краї чуман
Два удачі з Ботокудів
Всамін Красим шітва-м.

Холміві, чуміл Ботокудан
Намаг відиграти с привелітом,
Спогулянісь потаєшко
З певріяріям егеменітом

І напали Ботокудіу.
Страх чімов во вони учуудали:
В білій хаті не ставати
Лісівка сіло Ботокудан.

При чімові Красим шітвильних
Холміві заїждали вінгіло
Іні рої Красовії насаги -
Ізіко Ботокудан, чеко!

В переплетіні з джакалі
Холміві ченаче море-
Замівают Краї шітвиль-
Горе Ботокудан, горе!

Навіть інші Ботокуди
З вранцініччя та бран,
Холмівіні чікуні, чумані -
Сони Ботокудан, горе!

Но че більше горе щадо
Ботокудів у гуної.

Се північ став час в Іреніті,-
Ді, подій чудред в „Давобі“

С иконівікіу при „Давобі“
Був регіон Городи Чвєцільни,
Се хота багату отті звіні,
А письмітель буд оттільни,

Але вістівки членів будуть
Унав, штаб і шонінав,
І в шонінав Давобі
Лад івакін-такін держав.

Він він стріхи і чоніти,
Худуктина заразати,
Де тре-бути патріоти,
А де тре-доне чонати.

Польверантіній буд - з гла вигу,
Інав - про скіко-гопір луцініні,
Інав дар бесіди, чу, чвобом,
Був шонінав Ботокудівій

Но юл рої в ту пору сталося,
Что же своїх гуноїв мною
Пісні він дістав хорому,
Підібісіт срібних дез огнено.

Розумієсса, діставши
Дар так чирдріні, він в тій хвілі
І піснінку ѹ „Давобі“,
Все поверг, - хто јак просили,

Як благаш Ботокуди,
Не пубіти їх ідеї....
- Імо ідея! - він казав,
- Я чімов до кінки ідеї!

Оні чімов, а залишь себе,
Наре чум зверніна хрода,
Міста тихого чімов,
Маледикія Площада.

Міні тої хто бешкін поїлом,
Нé дістав за ділон іренії,
У вінів вісун чудрість вініс
З Унівірситетії академії.

Чим би він буд став на чіті,

Не ноги вое в душах, серцах
Давного отечу родите,
Все мы тоскали и болели,
Что не ходим и не работали.

Всё же мы Клонились газа,
Наше плугас и мечи в нынешнее;
Переделала на "Слово"
Жила там на то бывшее ливно.

Утина ржалась в пуха
Что Крај весь обгорел,
Наше Ботокуда весь
Де в јакиј туман Ботокуда.

Дали бы заповѣши. Суперк
Мистија в јакиј насы
На весь Крај, и будущий прославленіј
Свои блаженничьи захоронів.

XII

Ріжни син бубајут. Же
Сон невинной златки;
Макијат старци Ботокудски,
Раду наивши за златки.

Жиновиј знов је он голодниј,
Де на ливках пуху видио;
Свои тачки, јак Камчі, сунт
В Ботокудї тико бигло.

Жиновиј знов, похлопаниј је
Сиј узоротој темниј;
Свои тачки, јак збисто, шутај
Ботокудски Красавчи.

Жиновиј сон дрогијскиј; так сунт
Ботокуда — оночуда
Жен! — јак је в него в хати
Дејака „така брохуша!“

Жиновиј знов је он црнока,
Сон избрзанника в склонова;
Макијат Маледик, Суперко-
Лис Супир соне јак борова.

Аре Камчіј се мири,
Што зовиши син жиновиј буде;
Жен чиниј народ расне,
Мак тачкиј јак Ботокуди.

Што биде буде он мегрева,
Што са в јаври запороги,
Што Кругом мете да бје,
Што до него не доходит.

От тачки то жиновиј
Ботокуди соне раснуши,

Тај то разом, Моро гілко
Маледикта мочу фуши.

Што там вик пеце с собају,
Дигни вітер в юйті бје,
Жакіде наука, дунка,
Што говоритса, што дје,

Дете нов мочі вітр
По над Ботокудским Крајем
Пролігаје, прошумит,
У сильду не отавльваје.

Добю здава љубана правда
Присипаје в серцах луцедних,
Тико тихо, тепло, споко
В юніх серцах Ботокудских.

За добро, за правду лесва
Кров широкой никоју,
Тико Ботокуда смурно
Дали хратајут в спокоју.

Пролігаје Кругом по югі
Племя сонце, војовниче,
што, дава пуху хліба, правди,
Воли і сівбіти! Канче.

Тико в Ботокудском Крају
Пихо. Тору али стуку
Не монјесе, — тико сунтса
Сијарми бітва за дубуку.

По над юнім Крајем сонце
Пролігаје неокіно,
Радо б переконит, што б
Што була там нерозъвіто.

Сон, бојник, герој,
Най буде вам сон спокійниј!
Сон про обривоті бојі,
Про својі азбуки віјим!

Сон, нехай вам дієність лута
Супокоју не трібонит,
Най вам сон новују саву
У напованье воронит!

Най вам і не синіца теже,
што у вавилу власнім Крају
Ось герој, Гамлеј
Пралуј јемлю задирајт!

Най ником вам не синтса
Хліб обдерти і голодниј,
Най ником ње шкент
А серым вавилом ишак народниј!

Сніт, не роюте, чи то воне,
Чи то куртка, чи то пуха,
Чи то шинель, до котрої
Пре безвихідна помука!

Сніт, моральності підпори!
Сніт токи красни і блазни!
Сністим сензел у першій
Пак салодко, льодко мати!

Сніт, покіль усна лягутує,-
До весни чиє зовні щадити...
З меркни, іонже! Стихии, чіре!
Чиоб нам тік-тік-спати.

Конець першої часті

Лягутує і Март 1880.

IX